

hjemme skal konkurrere med andre lande. Beskyttede markeder og stivnede strukturer må liberaliseres, og velfærdsstaten må reformeres, hvis vi herhjemme skal kunne følge med andre lande, og her tænker jeg specielt på USA og de asiatiske lande.

Regeringens informationsteknologiske redegørelse tror efter Venstres opfattelse for meget på, at regeringen kan styre udviklingen, sætte dagsordenen og underkender eller undervurderer altså den dynamik, der er i markedet.

Jeg kan fuldt ud dele – for at komme med nogle eksempler – den entusiasme, som regeringen har, når det gælder Internettet. Det er virkelig noget, som vil komme til at betyde noget i fremtiden. Men kan vi være sikre på, hvis vi bare går 10 år frem i tiden, at Internettet virkelig er det store medium? Kan vi være sikre på, at der ikke opstår andre net, som vil have andre tekniske specifikationer, f.eks. når det gælder video og andre ting, som vil udkonkurrere Internettet? Det kan vi ikke. Derfor bør udbygningen af Internet og andre ting overlades så meget som muligt til markedet.

Når det gælder EDI, så frygter vi i Venstre, at regeringen måske forsøger at presse erhvervslivet for meget til at acceptere forskellige standarder og acceptere, at det er EDI, man skal bruge i den fremtidige kommunikation. Lad nu tingene gå deres naturlige gang, så vil EDI selvfølgelig også finde sit indpas i erhvervslivet.

Endelig er der de lovforslag om elektronisk sikkerhed, som regeringen vil komme med. Det er i orden, at myndighederne stiller krav til, hvordan og hvorledes dokumenter skal udveksles med det offentlige, men når det gælder de standarder, som skal gælde for transaktionerne mellem borgerne, mellem virksomhederne, så synes vi, at vi skal lade det være op til folk selv at finde frem til det.

Regeringen har også en meget stor bekymring for en opdeling i et A-hold og et B-hold. Det er i og for sig også i orden at prøve at sikre, når det gælder om at styrke uddannelsen, specielt vores uddannelsessystem, at også bunden får mulighed for at få adgang til informationsteknologien. Men den meget – og det går jo igen hele vejen igennem i redegørelsen – store fremhævelse af det her kan måske blive lidt for meget af en ledestjerne for regeringen. Vi synes i hvert fald, at man her nok er gået for vidt i den meget, meget kraftige sondring mellem et A- og et B-hold.

Når det drejer sig om de mere konkrete spørgsmål i forhold til informationsteknologien, så synes vi i Venstre, at man, når det gælder den offentlige sektor, skal overlade mest muligt til de enkelte institutioner. De skal selv bestemme, hvad det er for en informationsteknologi, der skal anvendes. Når det gælder folkeskolen, så lad de enkelte institutioner selv bestemme, hvordan og hvorledes de vil bruge midlerne. Her savner vi konkret handling frem for, at man bare vil løse de problemer, der er på området, ved forhandlingerne med kommunerne.

Når det gælder IT og de handicappede, så kan Venstre helt og fuldt støtte regeringens politik på området. Og vi vil gerne rose, at forskningsministeren ved adskillige lejligheder har fremhævet, hvordan og hvorledes den moderne teknologi kan hjælpe de handicappede.

Sammenfattende er det Venstres opfattelse, at regeringen har alt for lidt at byde på, når det gælder forståelsen af, at det er markedet, der driver den informationsteknologiske udvikling, og det er vel også derfor, at regeringen i så ringe grad har blik for de muligheder, som den nye informationsteknologi giver borgerne i form af valgfrihed, i form af markedsøkonomi, i form af decentralisering, i form af miljøforbedringer og i form af afbureaukratisering.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

IT er et godt eksempel på, at Venstres politik er bygget på kviksand. Det blev f.eks. nævnt af hr. Løgstrup Madsen, at man var imod monopoler. Men sagen er jo sådan set, at de steder i verden, hvor man har gjort mest med hensyn til en teleliberalisering, har det overhovedet ikke fjernet telemonopoler.

Det blev også nævnt, at udviklingen af transistorer skulle skyldes markedet. Nej, overhovedet ikke. Det skyldes prioriteringer enten i monopoler eller i statsligt regi. Sådan har det været med de fleste større udviklinger på informationsområdet. Det har enten været statslige prioriteringer, hvor man har satset mange penge i lang tid, eller store monopoler. Det har ikke noget at gøre med markedet, for store monopoler kan ikke på forhånd vide, at der er et marked for det, de bruger mange milliarder kroner til at forske i, og staten kan heller ikke vide det for den sags skyld.

Når det drejer sig om Internettet, så er det jo i sin tid blevet udviklet af det amerikanske for-